

חינוך ומידות בפרשת השבוע לפרשת ויקהל

אחריות מורה הדרך

עם ישראל מקבל משימה אדירה, המשימה היא פיסית כלכלית ובמיוחד אמונית - הכנה של משכן לקב"ה בתוך מחנה ישראל. יש לאסוף את כל הדברים היקרים אותם קבלו לא מזמן מהמצרים ועל ים סוף. אותם תכשיטים אשר יכולים להיות להם לעזר ולבנות אולי עתיד כלכלי מדהים לאנשים.

החובה האמונית שלהם גוברת והם מוסרים את אשר להם כדי לבנות את המשכן למרות שמבחינה פיסית יהיו קצת רחוקים ולא יהנו ישירות מן היופי. החשיבות הדתית גוברת והם מוסרים את הכל. אבל אם הבורא מצווה והם עושים, הרי זה אותו הבורא אשר ציוה על המנוחה בשבת, ולכאורה אם זה כל כך חשוב מדוע מגיע האיסור לבנות את המשכן בשבת? ויותר מכך והרי כשהמשכן יהיה בנוי יש את הכלל: "אין שבות במקדש", עובדים בו בשבת וזה דוחה את מצוות ואיסורי שבת? גם דברים שהם רק מעין ספיחים ולא אסורים ישירות כמו למשל אש שתשאר בוערת בשבת ללא שימוש רק כדי שיתמשו בה בשבוע הבא, גם היא אסורה, מדוע?

מה פשר ההגבלה של איסור שבת בבניית המשכן?

דומה שהחשוב מכל בבניית המשכן הוא קטנות האדם בהבנה.

כל תהליך גדול אם בנית המשכן או תהליך חינוכי מורכב מהדרך וממורה הדרך מהבונה ומהנבנה. בנית המשכן מלמדת אותנו כי הכל מתחיל ונגמר במורה הדרך. הוא יודע מהו משכן, הוא יודע כיצד בונים ומי ראוי לבנות משכן, והוא גם יודע איזה גבולות ומגבלות ראוי שיהיו כדי שהמשכן ייצא הראוי והמוכן ביותר, כדי שהשכינה תשרה בו. כמובן שבחינוך מורה הדרך הוא קטן יותר מהבורא אך יש לו ללמוד מהקב"ה על ההתנהגות והאחריות המונחת על כתפו של ההורה, המנהל, המחנך, המורה, והעובד הקטן ביותר במערכת החינוך.

מידות בפרשה

יושר, ענווה, אחריות, סדר ונקיון, נכונות לעמל, זריזות, סבלנות, צניעות, רגישות ועדינות, התמדה - בבניית המשכן על ידי בצלאל ואהליאב.